

Marina Hydeová, levičácký narcista

Autor: Tobias Langdon

Zatímco si pohledný řecký mladík Narkissos (Narcissus) zálibně prohlížel svůj vlastní odraz na hladině lesní tůňky, nabízel by skvělý terč pro černošskou „vybíjenou“ (Knock-Out game). Nějaký utlačovaný snědý mladík by k němu snadno mohl připlížit a názorně ukázat sílu spravedlivosti sevřené černé pěsti.

Klíč k porozumění levičáctví

Naštěstí pro Narkisse Řecko v oněch dávných dnech ještě nebylo náležitě obohaceno. Na rozdíl od svých moderních nástupců se staří nudně bílí Řekové netěšili výsadě moci žít, šatit a ubytovat značné množství násilných barevných. Měli tím pádem dost času na jiné věci, jako třeba odhalování tajů matematiky, filozofie a vědy, vytvářet nesmrtelná umělecká i literární díla a vůbec pokládat základy západní civilizace.

Součástí jejich odkazu je také zvláštní krása a hloubka řeckého mýtu, který evropské kultury a jazyky obohatil nespočtenými způsoby. Právě z příběhu o Narkissovi se k nám dostaly pojmenování i koncept narcismu: obsedantní sebelásky či uctívání vlastního já. Ten považuji za klíč k porozumění psychologie současné levice a euforické reakce bílých levičáků na uzurpaci a ničení jejich vlastní rasy. Úmrtí Nelsona Mandely se pro ně stalo pomyslným nastaveným zrcadlem, příležitostí naplno prožít vzrušení ze své morální a intelektuální nadřazenosti. Takto se jeden z levicových ženských narcisů vzhlížel ve svém vlastním odrazu na stránkách *Guardianu*:

Svatost samozřejmě umí leccos zahladit a pravice má nepochybně zájem na zadušení reality Mandelova radikalismu pod ocelovou dekou vzletných ód. Mandela ale nejen že psal dějiny, dělal to tak, že nutil ostatní, aby přepisovali svou vlastní historii. V některých případech tak podle všeho činili proto, že argument proti apartheidu – a pro leckoho to tehdy skutečně bylo téma k diskusi, milé děti – zvítězil na tak plné čáře, že přiznat zpětně nějaké váhání nebo omyl v této otázce by se rovnalo přiznání, že jste právě tak politicky imbecilní, jako morálně odpudivý.

(Marina Hydeová, “Follow Mandela’s example, and roar with laughter at all this rightwing fawning,” *Guardian*, 6. prosince 2013)

Ano, podle guardianistky Mariny Hydeové bylo „odpudivé“ a „idiotské“ stavět se proti vzniku moderní Jižní Afriky, národa pod zářivou duhou, kde se vraždění, násilnění a korupci daří způsobem za apartheidu nemyslitelným. A to mluvíme jen o policejním sboru:

V červenci (2013) vnitřní audit jihoafrické policie odhalil, že 1448 příslušníků policejních složek – včetně generálmajora, 10 velitelů brigád, 21 plukovníků, 43 poručíků, 10 majorů, 163 kapitánů a 706 praporčíků – mělo v trestním rejstříku záznam za vraždu, pokus o vraždu, zabití, znásilnění, pokus o znásilnění, napadení, napomáhání trestnému činu, krádež, vloupání, obchod s narkotiky, únos, ozbrojené přepadení, úmyslné poškození majetku nebo domácí násilí. Z velké většiny se jednalo o výše postavené policisty. Tentýž audit odhalil také „závažné nedostatky“ v disciplinárních záležitostech oddělení.

V posledních letech se policejní sbor stal synonymem pro krutost a korupci. Počátkem roku bylo devět policistů zatčeno za vraždu teprve poté, co se na veřejnosti objevilo video, jak přivazují muže k dodávce, za níž ho táhli ulicemi, než ho zabili. V květnu pak kamera zachytila, jak policista coby pasák nabízí svou kolegyni v uniformě muži na parkovišti.

(Robert Morley, „South Africa: Where Corruption, Rape and Murder Are Normal,” *Trumpet*, prosinec 2013)

Tak vypadá jihoafrická realita: levičáci zachránili černochoy ze spárů rasistických utlačitelů – a těm se dnes vede mnohem hůř. Podobně zachránili také americké černochoy před rasistickou policií, což znamená, jak pečlivě zdokumentoval Steve Sailer, že černou rukou násilně umírá víc černochoů než kdy dřív.

Rasisti jako vy zasluhují pomalou, bolestivou smrt

Tak podle všeho obecná zásada levice funguje: nejvíc ubližuje právě těm, na kterých jí podle vlastních slov nejvíc záleží. Levičáckým narcistům typu Mariny Hydeové na důsledcích jejich levičáctví ovšem příliš nesejde. Slušní lidé o černošské zločinnosti přece nemluví – pokud z ní tedy neviní bílé. Slušní lidé si ovšem plnými doušky vychutnávají škodolibou radost ze zvířecké krutosti, pokud tedy cílí na někoho, kdo si ji „zaslouží“. Když tak v roce 2010 černoši ubili vůdce búrských nacionalistů Eugena Terre'Blanche na jeho farmě, Marina Hydeová přivítala spolu s íránským komikem Omidem Djalilim tyto zprávy ve vysílání rádia BBC s nepokrytým nadšením. To nevyvolala jen samotná skutečnost Terre'Blancheho smrti, ale právě její pomalá, krutá trýznivost. Pisatel hlásící se ke klasickému liberalismu měl tu pochybnou čest pořad slyšet a takto zachytil své zhnusení:

Přinejmenším jsem znal identitu lidí, kteří mě tak šokovali při poslechu nedělního „vlajkového“ ranního zpravodajského pořadu BBC 4 *Broadcasting House*, když se

Omid Djalili při výtahu z novin nechal mezi chechotem slyšet „asi se nedokážu nesmát“ nad zprávami o vraždě jihoafrického rasistického vůdce Eugena Terreblanche. Sloupkařka *Guardianu* Marina Hydeová si přisadila: „Když ho policisté na jeho odlehlé farmě našli, ještě žil, takže můžeme říct, že to alespoň bylo pomalé.“

S jakou chutí se tomu smáli... Seděl jsem jako opařený a marně čekal, až moderátor vysloví logickou otázku: „Takže vy jste pro trest smrti?“ Taky jsem se snažil představit, jaký poprask by způsobil vůdce nějaké pravicové skupiny, kdyby se podobně těšil ze smrti černošského politického předáka. To by ovšem dřív třikrát zamrzlo peklo, než by se něco takového jen náznakem mohlo objevit na BBC.

Zrovna tady brutálně ubili lidskou bytost, přestože nepochybně značně nevábnych kvalit. Dokonce i já, který se kvůli svému nevhodnému humoru neustále dostávám do problémů, jasně vidím, že něco takového není vhodný námět pro komiky.

(Keith Hann, 6. dubna 2010)

Pomalá, trýznivá smrt. Přesně to si bělošští rasisté jako vy nebo já zasloužíme. Kdyby nás rozsekali a nechal pojit někde u cesty, levičáci jako Marina Hydeová a Omid Djalili by se nadšeným smíchem mohli potřhat, jak názorně ukázali ve vysílání britského veřejnoprávního rozhlasu v roce 2010. Všimněte si také, jak Hydeová vypíchnula Terre'Blancheho „odlehlou farmu“. Jak buranské a staromódní! Představte si – tfuj! – že byste skutečně něco pěstovali a chovali špinavá, smradlavá zvířata někde daleko od jasných světél velkoměsta. Něco takového je dobré možná tak pro křupanské Búry, jejichž národ je doslova pojmenován podle holandského výrazu pro „zemědělce“.

Showbyznys a sport

Hrabání se v zemi není nic pro tak sofistikované, civilizované duše jako Marina Hydeová, jejíž zářivý intelekt vybrousilo studium angličtiny na Oxfordu, než se jako redaktorka *Guardianu* pustila do tak závažných témat jako **showbyznys** nebo **sport**. Podobně jako zemědělství je i lidská genetická výbava čímsi hluboko pod jejími rozlišovacími schopnostmi. Vždyť je to přece realita – fuj. Marinino srdce leží nalevo, její postoj ke genetice je tedy přímočarý: Neptá se „jsou rozdíly mezi rasami skutečné“, jako spíš „jak by se lidé mého kmene dívali na to, kdybych v ně věřila?“

Dvojí blízkovýchodní požehnání pro Británii v podobě dvojice neevropských komiků: Žid David Baddiel (vlevo) a Iránec Omid Djalili (vpravo)

Jelikož by na to nahlíželi s nevolí, zavrhuje je, v čemž se odhaluje jedna z velkých ironií levice. Ta dává okázale na odiv své povržení nad důvěřivostí a konformismem fundamentalistických křesťanů, přestože horlivě pěstuje svůj vlastní, ještě mnohem naivnější a konformističtější fundamentalismus. Vědecky nahlíženo se totiž jeví jako mnohem méně iracionální věřit, že Ježíš vstal z mrtvých než víra, že kromě barvy kůže se od sebe lidé už nijak neliší. První tvrzení nelze podrobit žádné vědecké zkoušce, proto jej věda nemůže definitivně vyvrátit.

Jak vyčmuchat islamofoba

Druhá teze, jež se dotýká současné a snadno přístupné skutečnosti, v jakémkoliv objektivním a poctivém vědeckém zkoumání neobstojí. Proto je třeba vypomocť si cenzurou a hony na čarodějnice. Levičáci tak v debatě připustí cokoli – jen ne nesouhlas, protože jeho projevem zpochybňujete nikoliv fakta, ale levicovou morálku. Na faktech tolik nesejde: levičáci spěchají na svou obhajobu, nikoliv skupiny, o níž předstírají zájem. Tak se na lov čarodějnic v roce 2004 vydala i Marina Hydeová:

Ještě se vrátím k nejnovější záhadě ve světě britských sloupků, tedy identitě nově hvězdy *Sunday Telegraph* „Willa Cumminse“. Jen pro shrnutí, během posledního měsíce Will přišel se sérií komentářů, plných odkazů na „černé srdce“ a „černou tvář“ islámu, jejichž intelektuální jádro bychom mohli shrnout následovně: „Ti zlí muslimové se na nás chystají – a pokud je nedostaneme jako první, bude s námi amen“. Když se minulý týden ozvaly udivené hlasy, proč se autor nikde jinde na internetu neobjevuje, šéf sekce komentářů Mark Law k tomu řekl jen to, že Will Cummins je pseudonym někoho, který si přeje pracovat inkognito.

(Marina Hydeová, *Guardian Diary*, 29. července 2004)

Žádný strach: Hydeové netrvalo dlouho vyčenichat pravou totožnost ideozločin a postarat se o jeho urychlený vyhazov. Vynucováním všeobecné omerty stran muslimských patologií sice pomáhala krýt tlupy sexuálních násilníků z Rotherhamu a mnoha dalších britských měst, ale co z toho? Kolik z oněch islámsky obohacených děvčat z Rotherhamu má diplom z angličtiny z Oxfordu a pracuje v redakci *Guardianu*? Jsou méně než smetí pro narcisty jako Hydeová, feministky, které se přepnou do pokorného mlčení v okamžiku, kdy jsou pachateli zneužívání bílých dívek snědí pachatelé. Rázně také touží umlčet každého, kdo by nepříjemné otázky nebělošských přečinů vytahoval na veřejnost. V levičáckém kultu je popření absolutní lidské rovnosti hrubým rouháním, stejně jako zpochybnění prospěšnosti masové imigrace nebo svatosti velkého Nelsona Mandely.

Búrové to vybudovali, černoši rozbili

Čeho ale nejsvětější Mandela skutečně dosáhnul, pomineme-li to, že po vyrvání Jižní Afriky z rukou jejích bělošských budovatelů zemi okamžitě nezničil? Eugene Terre'Blanche úspěšně vykonával tvrdou práci vedení farmy. Krmil a dával střechu nad hlavou spoustě lidí, zatímco

Marina Hydeová čenichala ideozločince a psala o světodějných problémech světa showbyznysu. Bílí Búrové jako Terre'Blanche vybudovali vyspělou, civilizovanou společnost schopnou sestrojít svou vlastní jadernou bombou i trysková letadla k jejímu použití. Černoši jako Mandela se ujali kormidla této bělošské civilizace a záhy s ní najeli na útes, stejně jako třeba v Zimbabwe a Detroitu.

Jsem si ale celkem jistý, že muže jako byli sir Alastair Edgcumbe James Dudley-Williams nebo Sir Rolf Dudley-Williams by černošské nezdary nijak nepřekvapily. Kdo tito muži byli? Otec a dědeček Mariny Hydeové a neochvějní přívrženci britské konzervativní strany v dobách, kdy skutečně patřila na pravici. Víte, Marina pochází z pravicové rodiny, což je další z levicových paradoxů. Z povýšené bohorovnosti, s níž levičáci deklamují a vynucují svůj antirasismus, byste nabyli dojmu, že ke svým postojům dospěli po náročném intelektuálním úsilí a hledání.

Narkisse zabila sebeláska

Tak tomu ovšem není. Své postoje bezmyšlenkovitě a nekriticky přebírají z rezervoárů kulturního marxismu, nového státního kultu moderního Západu. Stejně ty předchozí má i ten své světce a mučedníky, které jeho akolyté uctívají: **Nelson Mandela, Stephen Lawrence, Rosa Parksová, Matthew Shepard** a další. Kdyby se ale Marina Hydeová narodila o čtyři století dříve, byla by místo zapálenou křesťankou. Levičáci jako ona očividně potřebují ideologii, která by je ujistila o jejich morální neposkvrněnosti a vyzvedla je vysoko nad masu nevěřící lůzy.

V roce 2010 Marina Hydeová oslavovala trýznivou vraždu „bělošského rasisty“. V roce 1610 by ovšem s podobným uspokojením pěla ódy nad pomalou smrtí jiného druhu heretika. Jen část idejí na levici lze považovat za nové, psychologie je odvěká. Proto na jejich chování tak skvěle pasuje mýtus o Narkisovi. Okouzleně zírají na svůj vlastní odraz a ošklivou realitu vůbec nevidí.

Narkissos ovšem na svou sebelásku zašel a levici čeká totéž. Realita už se k ní přikrádá a chystá se zasadit smrtící ránu.

Úvaha Tobiaše Langdona **They'll Laugh If You're Chopped Up: The Narcissistic Sadism of White Leftists** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 5. července 2021.